

ЛЬВІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ВНУТРІШНІХ СПРАВ

**АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ НАВЧАННЯ
ІНОЗЕМНИХ МОВ
ДЛЯ СПЕЦІАЛЬНИХ ЦІЛЕЙ**

Збірник наукових статей

ЛЬВІВ - 2022

УДК 37.041:811
ББК 81.2р.
А 43

*Рекомендовано Вченою радою факультету №5 ІПФПНП ЛьвДУВС
(протокол №6 від 16.11.2022)*

Рецензенти:

Дяк Т.П., доцент кафедри прикладної лінгвістики НУ «Львівська політехніка» кандидат педагогічних наук, доцент

Сидорук І.І., декан факультету №2 ІПФПНП Львівського державного університету внутрішніх справ кандидат юридичних наук

А 43 Актуальні проблеми навчання іноземних мов для спеціальних цілей: Збірник наукових статей / Укладач: І.Ю. Сковронська. Львів: ЛьвДУВС, 2022. 173 с.

До збірника увійшли методичні напрацювання, що стосуються виховання мовної культури як забезпечення лінгвістичної безпеки держави, формування іноомої компетентності правоохоронців України зокрема, та міжкультурної іноомовної компетентності загалом, організації самостійної роботи здобувачів, інноваційних форм та методів навчання мов, психолінгвістичних можливостей людини при вивченні та використанні іноземних мов, здійснення освітнього процесу у сучасних умовах з використанням онлайн-навчання як альтернативної форми традиційного навчання. Закцентовано увагу на викликах та можливостях навчання мов у сучасних умовах, мультикультурному аспекті цієї проблеми.

**УДК 37.041:811
ББК 81.2р.**

© Львівський державний університет
внутрішніх справ, 2022

всій аудиторії, або ж повернутися до помічених питань пізніше, на підсумковому занятті;

- можна також здійснювати оцінювати через такі речі як мотивація чи докладені зусилля – через спостереження або бесіду зі здобувачами;
- щоб володіти всією інформацією щодо неформального оцінювання варто здійснювати записи результатів такого оцінювання, особливо у великих групах. Ці записи можуть бути розміщені у графах про граматику, лексику, мовних навичок, мотивації та загального прогресу навпроти імені кожного здобувача. Вони забезпечать викладача важливою інформацією для створення профілю здобувача.

Висновки. Сучасний викладач повинен звертати увагу на те, щоб тестування позитивно впливало на процес навчання та мотивацію здобувачів. Щоб у тестах був відображений справжній рівень знань здобувачів, необхідно вдаватися до комбінування різних видів завдань як об'єктивних, так і суб'єктивних.

Варто не забувати, що процес оцінювання повинен бути справедливим. І ще одне: оцінювання – не самоціль, завдяки зворотному зв'язку (feedback) воно допомагає навчанню.

Список використаних джерел:

1. “The TKT Course M1,2 and 3” Cambridge ESOL;
2. “The CELTA Course Trainer’s Manual” Cambridge ESOL.

Мар'яна ГДАКОВИЧ,
кандидат філологічних наук, доцент
(Львівський державний університет внутрішніх справ)

РЕДАКТОРСЬКА І ВИДАВНИЧА ДІЯЛЬНІСТЬ

В.СІМОВИЧА У 30 – 40-Х РР. ХХ СТ.

Анотація. *Переїзд В.Сімовича до Львова у 1933 р. спричинив поживлення національного культурного життя. Управа товариства*

«Просвіта» запросила В.Сімовича на посаду головного редактора своїх видань, зокрема часопису «Життя і Знання»(1927 – 1939). Разом М.Рудницьким, Б.-І.Антоничем, С.Гординським він увійшов до складу редколегії часопису «Назустріч» (1934-1939). У 1939 р. вийшло 4 номери журналу «Сьогочасне й минуле: вісник українознавства видає Наукове Товариство ім.Шевченка у Львові», за редакцію якого відповідав професор В.Сімович і який зумів залучити видатних українських науковців: П.Зайцева, Л.Білецького, Д.Антоновича, Є.Пеленського, І.Раковського. Під час німецької окупації аж до своєї смерті у 1944 р. В.Сімович очолював львівську філію «Українського видавництва», яке знаходилося у Кракові. Тут вийшли мовознавчі студії П.Житецького, М.Грунського і П.Ковальова.

Ключові слова: Василь Сімович, 30-40-ві роки ХХ ст., редактор, видавнича діяльність, культурне життя.

EDITORIAL AND PUBLISHING ACTIVITIES OF V. SIMOVICH IN THE 30'S AND 40'S OF THE TWENTIETH CENTURY

Abstract. The arrival of V.Simovich to Lviv in 1933 led to revival of national cultural life. The Administration of the Prosvita Society invited V.Simovich to the post of chief editor of its editions, in particular the magazine Zhyttya i Znannya (1927 - 1939). Together with M.Rudnitsky, B.-I. Antonych, S.Hordinsky, he became a member of the editorial board of the newspaper Nazustrich (1934-1939). In 1939, 4 issues of the magazine Syohochasne i Mynule: The Herald of Ukrainian Studies were published by the Shevchenko Scientific Society in Lviv, edited by Professor V.Simovich, who managed to attract prominent Ukrainian scholars: P.Zaytseva, L.Biletsky, D.Antonovich, Y.Pelensky, I.Rakovsky. During the German occupation, until his death in 1944, V. Simovich headed the Lviv branch of the Ukrainian Publishing House, which was in Krakow. The linguistic works of P.Zhitetsky, M.Grunsky and P.Kovalev came out here.

Keywords: *Vasyl Simovych, 30-40s of the 20th century, editor, publishing activity, cultural life.*

Центром українського культурного життя 30 – 40-х рр. став Львів, адже саме тут працювали найкращі українські літератори, митці, науковці. Однією з

найпомітніших постатей тієї доби був професор В.Сімович – визначний учений-мовознавець, активний громадський діяч.

1933 р. було зліквідовано Український високий педагогічний інститут ім. М.Драгоманова у Празі, в якому викладав професор В.Сімович. Як влучно зауважив С.Гординський, «В.Сімович ... справжня «махіна знання» від 1933 року пережив типову галицьку трагедію: він не мав майже ніколи відповідної змоги передавати своє велике знання молоді»[1]. Справді, професор В.Сімович, який «виховання молодняка» зачисляв до першочергових завдань української науки, до якого горнулася молодь, в умовах окупаційних режимів, що змінювали один одного в Галичині, – польського, більшовицького, німецького, – був позбавлений можливості навчати. (Очевидно, що цю прогалину не заповнила пізніша короткотривала праця: 1939 р. з приходом більшовицької влади В.Сімович стає професором української мови у Львівському університеті, деканом факультету, з 1941 р. – ректором, однак німецька влада не була зацікавлена у розвитку української культури і 1942 р. університет закрили).

В.Сімович переїздить до Львова, можна сміливо стверджувати, що приїзд професора до Львова спричинив пожвавлення національного культурно-освітнього життя. За свідченням сучасників приїзд професора Сімовича був важливою, «небуденною» подією [2], адже у наукових колах НТШ у Львові не було жодного визначного мовознавця.

Величезна творча енергія В.Сімовича реалізувалася в багатьох галузях, він стає організатором численних культурно-освітніх заходів. Його робота насамперед пов'язана з НТШ: він працює на посаді секретаря Наукового товариства імені Т.Шевченка, бере активну участь у комісії мови НТШ, був головою редколегії «Записок НТШ». У бібліотечній залі НТШ В.Сімович читав лекції для молодих студентів – українців. М.Семчишин згадував: «Альфою та омегою граматичних знань була для нас саме Сімовичева граматики. Послухати лекції професора Сімовича і навчитися безпосередньо від нього було незвичайною подією. ... те, про що він нам викладав-розказував, було для нас

чимось новим. Ми почули від нього про т. зв. Празький гурток філологів, про фонологію... » [2, с.46].

Управа товариства «Просвіта» запросила В.Сімовича на посаду головного редактора своїх видань, зокрема часопису «Життя і Знання: Ілюстрований популярно науковий журнал - місячник». Журнал виходив упродовж 1927 – 1939 рр. і користувався великою популярністю, успіхові часопису сприяло залучення до його виходу В.Сімовича, про це говорить редактор журналу І.Брик: «з листопада 1933 р. видання перейшло під дбайливу керму редактора видань «Просвіти». ...тепер зросло число передплатників серед читалень, кооперацій» («Картина з історії видання «Життя і Знання» (1936. – Ч.1)). В.Сімович у статті «Десять років» (1937. – Ч.1) зазначав, що завдання журналу вбачав у тому, щоб подати читачеві наукові факти, знання у доступній формі, зацікавити до подальших студій. З 1934 р. до 1937 р. В.Сімович виступав і як один з найбільш плідних авторів часопису, майже у кожному числі можемо знайти його статтю, тематика публікацій дуже широка. Цікаво, що сам автор диференціював свої публікації, підписуючи їх по-різному. Так, солідні мовознавчі студії учений подавав під власним ім'ям – В.Сімович; у більшості праць мовознавець порушує проблеми з культури мовлення. Особливо актуальними й досі є статті «Дещо про нашу купецьку мову», «Шевченкові «крилаті слова»». Під власним ім'ям публікував В.Сімович також статті, присвячені видатним ученим чи громадським діячам – «Олександр Потебня», «Професор Смаль-Стоцький», «Вук Караджіч» та ін.

Серед доробку Сімовича у цьому виданні значну частину становлять публікації, що висвітлюють різні події тогочасного культурного життя, а також історико-культурні факти, їх автор підписував криптонімом В.С.: «Музей визвольної боротьби», «Українська Загальна Енциклопедія», «950 років» (про потребу святкування ювілею хрещення України). Чимало таких статей вийшло під псевдонімом Василь Верниволя: «Про видавничі справи «Просвіти»», «Союз визволення України», ««Буковина» (у 50-ліття засновин першого українського часопису на Буковині)». Аналіз матеріалів навіть одного часопису розкриває нам

багатогранність праці В.Сімовича, широту його наукових інтересів – у журналі можна знайти фольклористичну розвідку «Гагілки на Поділля».

Редакторська і журналістська праця В.Сімовича не обмежувалася лише участю у виданнях товариства «Просвіта», йому цікаві були всі вияви культурного життя, особливо шанований професор вітав творчі пошуки молодих. 1 січня 1934 р. вийшло перше число часопису «Назустріч: Література. Мистецтво. Наука. Громадське життя», видання виходило упродовж п'яти років. Видавав часопис О.Боднарівич, за редакцію відповідала А. Мучій-Боднарівич, редагувала колегія. Склад редколегії не вказано, однак відомо, що до неї входили М.Рудницький, Б.-І.Антонич, С.Гординський, В.Сімович. Завдяки блискучому творчому колективові, талановитому редагуванню «Назустріч» став найпопулярнішим літературно-мистецьким виданням тридцятих років. Орієнтація видання на західноєвропейську культуру спонукала західноукраїнських літераторів до поглиблення власної літературної культури, вдосконалення письменницької майстерності. Вагоме значення у фаховості та культурності часопису мала праця В.Сімовича, його величезна ерудиція, знання мов, античної та європейської літератур.

У часописі В.Сімович виступив як автор численних культурологічних праць. У статтях «Наша товариська мова», «Жінка і культурна мова» автор порушує проблему, яка є радше соціальною, не лише лінгвістичною, – це відповідальність носіїв мови за її розвиток. Сімович твердо переконаний, що лише постійна праця мовців над удосконаленням свого мовлення сприяє розвитку мови, формує суспільну культуру, особливо важливу роль відіграє жінка і мама «не тільки тим, що найбільше на дітей впливає, але й тим, що вона своєю мовою заражує ціле довкілля».

Чимало публікацій В.Сімовича присвячені висвітленню окремих історико-культурних подій, поверненню забутих імен – «Я.Весоловський на Буковині», «Велика індивідуальність. М.Грушевський», «Праведна душа (На свіжу могилу В.Біднову)», «Наталка Полтавка. На полтавських святах 1903 року», «Симон Петлюра у Львові», «Франко й українська молодь Галичини і Буковини 90-х рр.

XIX ст.», «Лисенко», «З листування М.Лисенка з Ф.Колессою». Науково-популярний характер статей зумовлений як типом видання, так і прагненням ученого у доступній формі подати відомості, які допомагали читачам заповнити прогалини в освіті. (Принагідно зазначимо, що такою ж була й педагогічна манера професора : «...те, про що він говорив не було сухим науковим викладом, а дуже типовою для його способу викладу-гутіркою. Він говорив нам про нове, невідоме, але в нього це виходило так, начеб ми вже про це дещо знали...» [2, с.46]). Сімовичеві вдалося подати цікаві портрети відомих культурних діячів: «Федьковичева мова», «Чи можна вже студіювати Шевченкову мову», «Куліш». Аналізуючи творчість письменників, він залишався мовознавцем – завжди наголошував на тому, як творчість письменника вплинула на розвиток мови.

«Назустріч» постійно виявляв зацікавленість до подій у підрадянській Україні, у часописі друкувалося чимало статей про життя і творчість тогочасних східноукраїнських письменників. Стаття «Література під обстрілом» (1935. – Ч. 1), у якій йдеться про розстріл українських письменників у Києві, засвідчує, що В.Сімович, на відміну від багатьох галичан, добре розумів трагедію українських письменників в УССР, які приречені на загибель, бо в підрадянській Україні панувала «...чисто джінгісханська етика, збудована на ясній системі – вбивати і нищити все, що українське, при допомозі самих українців». Антиукраїнську суть більшовицького режиму В.Сімович викриває також у статті «Як гинуть українські вчені» (1935. – Ч.17), присвяченій трагічній долі автора правописного словника Голоскевича, – «...їм шкідливий усякий Голоскевич, і то тільки тому, що він українець».

В.Сімович у розбудові української культури вбачав боротьбу за українську державність. Так, у статті «Український Рапперсвіль» (1934. – 15 січ.) учений закликає галицьку громадськість підтримати Музей визвольної боротьби українців у Празі, він наголошує, що така установа дуже «важна для недержавного народу» (виділення автора).

Найбільшого розголосу у 30-х рр. мав розподіл літературних нагород. Товариство письменників і журналістів ім. І.Франка (ТОПЖ), створене ще в 1928

р., з 1934 р. запровадило літературні нагороди, які з перервою у 1939 – 1941 рр. проіснували до 1944 р. Визначення переможців літературного конкурсу викликало великий інтерес у громадськості, у пресі велися дискусії щодо критеріїв оцінювання, правильності вибору переможців. Нагороди розподіляло журі у складі: В.Сімович (голова), М.Рудницький (секретар), О.Боднарівч, М.Гнатишак, В.Дорошенко, К.Малицька, М.Матіїв – Мельник, Ю.Шкрумеляк. На першу українську літературну премію покладали великі надії, на думку громадськості, існування конкурсу повинно було стимулювати українських письменників до написання вартісних творів, тому вибір В.Сімовича головою журі засвідчує його високий авторитет. Сам В.Сімович дуже серйозно ставився до обов'язків голови журі, щиро вболівав, щоб нагороду дістали найдостойніші – своїми міркуваннями він ділиться у публікаціях «Хто дістане літературну нагороду», «Літературна нагорода 1934 р.».

«Назустріч» розкрив ще одну грань творчої діяльності В.Сімовича – як знавця античної літератури, перекладача – у часописі був надрукований уривок «Орестей». Перекладав Сімович, як він сам зазначав, через потребу такої роботи, для того, щоб спонукати молодь до перекладання. На важливості перекладів для розвитку національної культури наголошував учений і пізніше у статті «Наші молоді лірики та універсалісти», надрукованій у «Наших днях» під псевдонімом Василь Верниволя, – «куди краще нашим авторам засісти за європейських класиків, і перекладати їх. Це буде великий вклад в нашу культуру» [3]. Провінційність тодішньої української культури, літератури зокрема, В.Сімович вбачав у низькій культурності письменників, їхній малоосвіченості: «Ми не маємо ні драми, ні роману, бо драма і роман потребують великих студій, вимагають праці, домагаються від їх автора знання європейського письменства, головню ж клясичного» [3].

1939 р. вийшло 4 номери журналу «Сьогочасне й минуле: вісник українознавства видає Наукове Товариство ім. Шевченка у Львові», за редакцію якого відповідав професор В.Сімович. У виданні було зазначено, що редактором журналу є проф. І.Раковський, окремі ділянки мають своїх референтів, голова

комісії референтів – В.Сімович. Робота над часописом була дуже дорога для В.Сімовича, він, як ніхто, розумів важливість існування фахових наукових видань з українознавства. М.Семчишин згадував про спільну працю над редагуванням журналу: «Мені пощастило працювати під керівництвом професора коректором вже надрукованих текстів, що дало мені прекрасну нагоду скористатися з його уваг і вказівок. І на цих виданнях як просвітянських, так і НТШ-івських була в 1933-39 рр. печать його духа. Була ця праця тиха, непомітна, кабінетна, але яка ж важлива, коли взяти до уваги провінціальність тодішньої української літературної мови в Галичині, брак потрібної термінології. Окрім цього, панувала ще й розгубленість у правописі, бо до Харківського правопису ставилися тоді в Галичині дуже критично» [2, с.47]. В.Сімович справді намагався розв'язати правописну проблему, у редакторській статті він порушує питання вибору правописної системи: «Доки Наукове Товариство обов'язує ухвала, що видання друкуються правописом, прийнятим Академією Наук в Києві 1929 р., у нашому журналі вживатимемо цього правопису, та тільки з різницею, що апострофа, який не має фонологічної ваги (не виявляє різниці у значінні слів) не зазначаємо, зате ставимо його у сприросткованих словах, і то перед нейотованими голосівками»(1939. – Ч.1). Завдяки праці редакторів «Сьогочасне й минуле» стало серйозним авторитетним науковим виданням, у якому друкувалися дослідження видатних українських науковців – істориків, філологів, мовознавців: П.Зайцева, Л.Білецького, Д.Антоновича, Є.Пеленського, І.Раковського.

У час московсько-советської влади 1939 - 41 рр. наука, освіта опинилася у скрутних обставинах. Офіційне декларування підтримки української культури з боку влади насправді обернулося нищенням усіх попередніх культурних досягнень галицьких українців. У січні 1940 р. відбулися загальні збори НТШ, на яких було проголошене реформування, а фактично самоліквідація НТШ. «Просвіту» також було зліквідовано, припинено вихід періодичних видань. У березні 1940 р. почав працювати Львівський філіал АН. В.Сімович став керівником мовознавчого інституту. На противагу постійному психологічному тискові, який панував у нових установах, В.Сімовичеві вдалося створити дружню

атмосферу праці «серед своїх»: «...ми почували себе наче вдома, і це нас відпружувало. Тут у філіялі, ми, працюючи, духово відпочивали» [2, с.77]. До інституту навідувалися гості зі Східної України, зокрема Ю.Шевельов. Відомо, що академічний колектив працював над підготовкою польсько-українського словника. Як ми зазначали вище, у цей час В.Сімович працює деканом гуманістичного факультету, більш докладних відомостей про діяльність В.Сімовича не можемо подати, оскільки літературно-мистецькі, культурно-освітні часописи у цей період не виходили (видання Спілки Радянських письменників «Література і Мистецтво» було звичайною агіткою).

Роки німецької окупації відкрили нову сторінку в західноукраїнській історії. Всупереч сподіванням українців створення незалежної держави не входило у плани Німеччини. Культурне життя було обмежене приписами, хоча в Галичині культурні діячі не мали особливих обмежень. Наприкінці червня 1941 р. було засновано творчі спілки українських письменників, українських журналістів, музик, Літературно-Мистецький Клуб. Активним учасником культурного життя у воєнні, неспокійні роки був В.Сімович, сучасникам здавалося, що професор хоче встигнути зробити все: «Треба мати особливе щастя, щоб не будши поінформованим про розклад щоденних занять «зловити» професора Сімовича. З університету довідуємося, що професор у бібліотеці, з бібліотеки доносять, що професор якраз перед хвилиною вийшов до видавництва і т.д. Набираємося переконання, що професор як звичайно в навалі роботи з тисячею справ і занять. Професор Сімович – це типовий український вчений, що не може відгородити себе рамцями своєї вузчої спеціальности від актуальних щоденних потреб громадянства. Звичайна доля українського вченого в своєрідних умовах нашого життя» [4].

1942 р. німецька влада закрила університет, ректором якого був В.Сімович. Німецька влада також не була зацікавлена у розвитку української науки, а тому не дозволила відновити діяльність НТШ. При Українському Центральному Комітеті був зорганізований Науковий Фонд, на чолі якого перебував В.Сімович. Завданням фонду було надання матеріальної допомоги науці й ученим, а

діяльність його учасників переважно зводилася до читання лекцій та іншої громадської роботи.

Видавнича діяльність українців була пов'язана з «Українським видавництвом» у Кракові, значення видавництва зросло після відкриття філії у Львові, яку очолив В.Сімович. Завдяки праці В.Сімовича в «Українському видавництві» вийшли студії визначних українських мовознавців – Житецького «Нарис історії української мови в 17 віці», Грунського і Ковальова «Нариси з історії української мови». З інтерв'ю журналу «Наші дні» знаємо, що Сімович готував до друку праці Синявського «Норми сучасної української мови», Смеречинського «Нариси з української синтакси», Курило «Уваги до сучасної української мови» – «без повищих книжок не може обійтися сучасний український інтелігент, що дбає про чистоту рідної мови. Вся моя теперішня робота концентрується головно коло найбільш пекучих питань із українського мовознавства. За большевицьких часів проскрибовано ряд граматичної літератури з великою шкодою для устійнення зразкової літературної мови» [4]. У той же час Сімович редагував збірник праць до 25-річчя смерті І.Франка, працював над третім виданням своєї граматики, практичною граматикою для німців, займався проблемами української морфології. Окрім зазначеної вище викладацької, редакторської, видавничої, наукової, адміністративної роботи, Сімович брав участь у культурно-громадській роботі – організації заходів, проведенні публічних лекцій, диспутів. Так, знаходимо відомості, що професор виголошував промову на Шевченківській Академії, що проходила в Оперному театрі, у доповіді Сімович звернув увагу на політичні поеми Шевченка з доби «Трьох літ» (1942). У березні 1943 р. Сімович брав участь у роботі Краєвого з'їзду культурно-освітніх працівників, який проходив у залі Літературно-Мистецького Клубу, виступив із доповіддю «Чого нам чекати від української науки». Учений наголосив на потребі якнайтіснішого зв'язку науки з життям народу, на розвитку українознавства, вихованні молодих науковців, підтримуванні наукових осередків поза Львовом (Наші дні. – 1943. – Ч.4). У залі Інституту Народної Творчості В.Сімович прочитав для студентів лекцію, присвячену інтерпретації

Шевченкового «Послання» (Наші дні. – 1943). У червні 1943 р. Спілка Науковців влаштувала публічну лекцію В.Сімовича у Літературно-Мистецькому Клубі, тема лекції «Деякі тенденції розвитку нашої літературної мови».

В.Сімович активно дописував до періодичних видань – «Краківських вістей» та журналу «Наші дні». Важливе значення у культурному житті Західної України за часів німецької окупації мав часопис «Наші дні» (1942-1943), який став справді загальнонаціональним літературно-мистецьким часописом, а зараз є хронікою, що зафіксувала тогочасне українське культурне життя. У статтях ««Лис Микита» в новім одягу», «Біда з тим ятем». В.Сімович говорить про відповідальність редакторської роботи. Історію українського правопису автор простежує у студії «Літери і політика». Актуальним проблемам культури мови присвячені статті «Українські прізвища з хресних імен», «Як наголошувати наші прізвища на -енко».

У березні 1944 р. українська громадськість Львова провела на вічний спочинок професора Сімовича. Сучасники розуміли, що «не стало в живих Людини, яка за 11 років свого перебування у Львові зробила так багато для української науки, а особливо для культури українського друкованого слова» [2, с. 132]. Значення діяльності В.Сімовича для української науки, культури було надзвичайно важливим, а вплив його на учнів, співробітників величезним. Ю.Шевельов у статті «Незаступна втрата», подаючи портрет ученого, розкриває ідейно-моральні критерії праці видатного мовознавця: «Його гнів викликала всяка нечесність, безпринципність, пристосовництво. З якою зневагою говорив він про тих, що несумлінно ставляться до фактів, легковажать серйозністю своєї праці. Яку огиду викликали в ньому національні перекинчики. Сімович за життя був живим прикладом того, яким повинен бути не тільки визначний громадянин, а й великий учений. Суворі методологія, повага до фактів, невичерпне знання джерел, наукова чесність, ідейність, дисциплінованість, широкий круговид, колосальна працьовитість – ось короткий його портрет як науковця» [5].

Отже, В.Сімович був активним учасником західноукраїнського культурного життя 30–40-х рр. ХХ ст., одним із тих, чия діяльність формувала ідейно-

естетичні засади тогочасної української культури. Сьогодення вимагає всебічного й ґрунтовного аналізу кожного наукового факту, введення у науковий обіг усіх джерел, які б сприяли вивченню та осмисленню спадщини В.Сімовича, видатного українського ученого, громадянина, значення якого у розвитку української культури важко переоцінити.

Список використаних джерел

1. Гординський С. Василь Сімович, людина і вчений. *Наші дні*. 1942. Ч.5. С.5.
2. Семчишин М. З книги Лева. Український Львів 20-40-х рр. Львів, 1998.
3. Верниволя Василь. Наші молоді лірики та універсалісти. *Наші дні*. 1942. Ч.8. С. 1.
4. Терен М. З творчих буднів Львова. *Наші дні*. 1942. Ч.2. С.3.
5. Шевельов Ю. Незаступна втрата. *Наші дні*. 1944. Ч.4-5. С.2-3.

Тетяна ГОЛОВАЧ,

кандидат філологічних наук, доцент

(Львівський державний університет внутрішніх справ)

МІЖКУЛЬТУРНА ІНШОМОВНА КОМУНІКАТИВНА КОМПЕТЕНЦІЯ: ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ

Анотація. У статті, на основі аналізу наявних досліджень, розглянуто основні підходи до трактування поняття “міжкультурна комунікація”. Обґрунтовано головні етапи реалізації методики формування міжкультурної комунікативної компетенції у здобувачів вищої освіти немовних закладів вищої освіти.

Аргументовано, що з посиленням ролі іноземних мов в житті сучасного суспільства зростає потреба у фахівцях, здатних ефективно здійснювати процес міжкультурної комунікації, що передбачає формування не лише мовної, але і